

Promotiefoto voor mijn walloffame shop met door alumni gesigeneerd Bowie portret uit 2017. Foto: Keesraad Hecker

Jordi Cruyff en ik voor het portret van zijn vader in december 2019 in het Pulchri in Amsterdam. Foto: Joop de Geest

MIJN 'WALL OF FAME'

Toen mij gevraagd werd een stuk te schrijven over mijn solotentoonstelling ter gelegenheid van mijn 50ste verjaardag op 3 juni aanstaande, werd ik overvallen door een soort 'keuzestress'. Na zo'n lange tijd tekenen en schilderen is er natuurlijk heel veel te vertellen en de expositie zal dan ook een terugblik zijn, gecombineerd met het meest recente werk.

Sting poserend voor mijn door Sting gesigeneerde schilderij van hem en zijn vrouw Trudie Styler, 2018

Al mijn liefdes komen aan bod: portretten, stillelevens, mijn geliefde katten en hommages aan mijn grote voorbeelden en helden. Kunstenaars en muzikanten die mij altijd geïnspireerd hebben en nog altijd doen.

Het meest spraakmakende dat ik de afgelopen tijd heb meegemaakt is de totstandkoming van mijn zogenaamde 'Wall of Fame'. Hommages aan veel van mijn muzikale helden die mij altijd geïnspireerd, getoost en ontroerd hebben.

Ik besloot enkele jaren geleden portretten te maken van onder andere David Bowie, Iggy Pop, Chet Baker en vele anderen. Uiteindelijk zijn het er nu zo'n slordige 35. Ik ging op zoek naar zoiets als 'fanart' en vond op internet slechts een handjevol portretten dat ik persoonlijk de moeite waard vond. Het leek me spannend om mij op glad ijs te begeven maar ik vond het een grote uitdaging iets toe te voegen aan deze kunstvorm met zo'n bedenkelijke reputatie.

In 2017 had ik mijn eerste tentoonstelling bij goede vriend en lijstmaker Rob Schippers bij wie ik nu tegelijkertijd eenzelfde tentoonstelling zal hebben gedurende dezelfde expositie periode. Ik plaatste mijn werk regelmatig op social media en dat had grote en hele bijzondere gevolgen. Ik heb ontmoetingen gehad met door mij bewonderde artiesten die mijn werk met graagte signeerden en bij wie nu wereldwijd werk van mij aan de muur hangt.

Het begon met een opdracht voor de televisie. Via Stefan Evenblij kwam ik in contact met diens broer Frank en kreeg de opdracht binnen een paar dagen een schilderij of tekening te maken van Sting en zijn vrouw Trudie in hun tuin in Toscane voor het programma 'Evenblj maakt vrienden'. Ik wist niet wat me overkwam en moest en zou deze 'once in a lifetime' kans aangrijpen en met succes.

Sting was heel blij met mijn bijdrage en in de tijd die nog reesterde, zag ik ook nog kans een klein portretje voor hem te maken en dat had een reden. Sting was mijn eerste popidool die ik op de lagere school playbackte die ik van wie ik mijn allereerste olieverfportretje maakte. Ik weet nog heel goed dat ik boos was dat het niet zo goed lukte en dat is nog steeds te zien. Het was pure magie dat ik nu juist wederom Sting kon vastleggen.

Al net zo ongelooflijk was de ontmoeting met Jordi Cruyff die het portret van zijn vader heel graag wilde hebben. Zijn moeder was geraakt door het portret en naast het originele werk hangt er nu ook een zogenaamde gicleéprint aan de muur van de Barcelona Foundation. Het kon minder! Ook hier is weer iets bijzonders aan de hand, want Johan Cruyff belde mij op om te bedenken voor een tekening die ik van hem maakte toen ik 12 jaar oud was. Een belevenis die grote invloed heeft gehad op het feit dat ik gedreven doorging met tekenen en schilderen en alleen nog maar het kunstenaarsvak in wilde.

Met Jordi heb ik nog altijd contact en hij is weg van shirtjes, voetbalschoenen en vaantjes die met zijn vader te maken hebben. Hij vertelde me dat hij soms nog steeds boos is dat zijn vader alles weggaf en door zijn spullen te verzamelen heeft hij het idee dichterbij hem te staan. Zijn verhaal ontroerde me en ik besloot mijn oude Cruyff voetbalschoenen en shirts uit 1982 aan hem te geven. En hij zei me dat ik binnenkort welkom ben in Barcelona.

Om meerdere redenen is David Bowie misschien wel mijn grootste held en inspiratiebron. Deze Picasso van de popmuziek heeft mij van jongs af aan altijd weten te raken en vele bijzondere momenten zijn omlijst met zijn muziek. Als ik treurde om een verloren liefde draaide ik stevast 'I am always crashing in the same car' en zelfs mijn intens gemiste Somali-poes Lola stierf totaal onverwacht in mijn armen terwijl ik net naar Bowie's '3.15 The Angels have gone' had gekluisterd. Naar Bowie gaf en geeft me vooral veel inspiratie. Hij is voor mij als mens, kunstenaar en in het onbetwistbare geloof in eigen kunnen en volgen van het hart een absoluut rolmodel. Ik bezocht enkele malen zijn concerten en was erg geraakt door zijn plotelinge overlijden en voelde het aankomen doordat ik een foto zag van Bernard Rubsamen die de allerlaatste publieke foto van Bowie maakte.

Van deze inmiddels bevriende fotograaf is een foto op mijn tentoonstelling te zien. Zijn werk hangt

momenteel in het DelaMar theater in het kader van de musical Lazarus, het laatste kunstwerk dat Bowie maakte. Bernard en ik hebben overigens meer gemeen. Baiden hebben we een hartstilstand meegemaakt en behoren tot de 15% uitverkorenen die een dergelijke levensontwrichtende gebeurtenis hebben overleefd waarvan 8% zonder blijvend letsel.

Ik ga er verder niet tevel over uitwiden, maar als je zoiets meemaakt staat alles op zijn kop en ga je nadenken over wat er nu werkelijk toe doet in het leven en waar mijn passies liggen. Voor mij is dat naast schilderkunst en letsgeven ook zeker de liefde voor muziek. Doordat een ontmoeting met Bowie natuurlijk niet meer mogelijk is (zowel hij als Cruyff werden geboren in 1947 en stierven beiden in 2016), voel ik me intens bevoorrecht dat ik inmiddels zeker even-banaldien heb mogen ontmoeten die inmiddels allemaal een portret van Bowie van mijn hand aan de muur hebben hangen. Hoe dat kan gebeuren, komt omdat ik een zeer

(waar mijn werk en dat van fotograaf Bernard digitaal te zien was in de foyer) mocht ik wederom backstage en rakte in gesprek met deze bijzonder sympathieke muzikant. Ik liet hem mijn werk zien en hij vond het "amazing". Ik vertelde hem mijn motivatie om ze te maken en ook mijn drijfveer van na mijn hartstilstand en wat muziek en Bowie in mijn leven hebben betekend. Toen ik hem een werk aanbod vertelde ik hem dat ik dat doe, omdat ik vind dat ik wat terug mag doen. Ik werd verzocht op te houden met mijn verhaal, omdat ik hem geraakt had en hij "almost in tears" was. Hetzelfde gebeurde bij Studio die mij vertelde dat zijn huis en studio in LA volledig waren afgebrand door de vernietigende basbranden in november 2018. Hij was ook zichtbaar ontroerd en dankte me met "thank you so much for the first contribution to my new artcollection".

In deze periode ging ik ook veel lezen over mijn jeugdheld en stuitte op een episode die ik nog niet kende: zijn relatie in Berlijn met de oorspronkelijk uit Scheveningen afkomstige Romy Haag. Het voert te ver om deze geschiedenis uit te doeken te doen (dit is te zien op de videochermen in de zaal), maar ik kreeg in ieder geval toestemming om ook haar met Bowie samen vast te leggen. Een ontmoeting met haar in aanwezigheid van vriendin Kitty volgde en een warm contact ontstond en al snel volgde de overhandiging van mijn werk in Berlijn. Omdat er een documentaire/film over haar leven wordt gemaakt, volgt er waarschijnlijk nog een ontmoeting in het Haagsche. Hoe mooi kan erkenning zijn en hoe fijn is het dat ik risico hebt genomen, ben afgegaan op mijn intuïtie en mijn hart heb gevolgd.

Bowie's pianoman Mike Garson met mijn schilderij in zijn nieuwe studio in L.A., januari 2020

talentvol percussionist als neef heb, te weten Jeroen de Rijk. Hij werd eerst door gitarist Gerry Leonard en later door Mike Garson (Bowie's vaste pianoman die op meer dan 22 albums en op meer dan 1000 concerten te horen was) persoonlijk benaderd om mee te spelen in *A Bowie Celebration*. Door de bemiddeling van mijn neef raakte ik in contact met meerdere Bowie alumni. Ontmoetingen met Garson, bassist Carmine Rojas, gitaristen Mark Plati, Earl Slick, Gerry Leonard, Kevin Armstrong en drummer Alan Childs volgden.

Wellicht de meest onverwachte ontmoeting was misschien wel met deze drummer uit de tijd van de Glass Spider Tour uit 1987. Het was mijn eerste concert ooit en ik was destijds 16 jaar.

Na afluop van het laatste concert van de Celebration Tour in het Paard op 19 januari 2020 in Den Haag

Op mijn tentoonstelling is er ook visueel wat te beleven in de vorm van filmpjes van het maakproces van mijn schilderijen en foto's van andere bevriende fotografen zoals onder anderen Kuswadi Hedeir en fotografie assistent Sanna Gielen. Dat er op mijn tentoonstelling ook tekeningen en schilderijen hangen van mijn katten Nina, Vossie (die in november 2017 het leven liet) en Lola zal niemand verbazen zoals ook mijn portretten van vrouwen, die keer veelvuldig in combinatie met katten.

En oh ja, de kat die als eerste alarm sloeg toen het mis ging met mijn hart en één van mijn afgebeelde katten is, heet Ziggy en is vernoemd naar u weet wel...

Arian van Gent
beeldend kunstenaar/
docent Atelier Sint Lucas
www.walloffame.shop

Portret van David Bowie in 1987 n.a.v. een foto van fotograaf Bernard Rubsamen, mixed media, 46 x 34 cm, 2020

Klinkenberg-galerie
I & II
van 16 mei
t/m 7 juni

Deze tentoonstelling is mogelijk gemaakt door verzamelaar Fred Klomp die in Pulchri het eerste olieverfschilderij van mij aankocht tijdens de tentoonstelling Jonge Helden, Oude Helden (1999).